

عنوان مقاله:

آینه؛ جنگ ابزاری ناشناخته در آوردگاه

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

تقی پورنامداریان - استاد پژوهشگاه علوم انسانی

معصومه سام خانیانی - دانشجوی دکتری ادبیات دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

در میان ابزارهای نبرد، که از روزگاران دیرین در آثار پارسی بر جای مانده است، آینه از جمله ابزاری است که پژوهشگران کم تر بدان توجه کرده اند و در فرهنگ ها نیز اطلاع چندان کاملی درباره آن نیامده است. در این پژوهش سعی کرده ایم تعاریف، کاربرد، و سابقه استفاده از آینه را، با توجه به مآخذ متعدد، بیان کنیم و در پایان نشان دهیم که بی توجهی به این کاربرد از آینه چگونه برخی از شارحان متون را دچار اشتباه کرده است. پس از بررسی متون، مشخص شد که تقریباً، از سده چهارم تا سیزدهم هجری، آینه در آوردگاه ابزاری بوده که بر پیشانی فیل و اسب بسته می شده برای بازتاباندن نور در دیدگان همورد. علاوه بر آن، یکی از انواع طبل ها و زنگ های جنگی بوده که بر پشت فیل گذاشته یا از گردن آن آویخته می شد. گاه نیز نوعی زره بر تن جنگ جویان بود؛ هم برای محافظت بیش تر و هم برای بازتاباندن نور در دیدگان مبارز.

کلمات کلیدی:

آینه، آینه پیل، پوشش جنگی، چهار آینه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1386497>

